

Durant quinze dies, tres setmanes, potser un mes, la inquietut, el dupte, la nerviositat i l'insomni, han portat el neguit a mils i mils d'infeliços mortals.

I ha arribat el dia ansiat, el jorn solemne, la data esperada i la tortura ha augmentat molt més encara; ha arribat al seu punt àlgid, al màxim del que humanament hom pot resistir.

I la multitud, frisoza, s'ha llançat al carrer, ha assaltat els cotxes i tots els medis de locomoció i s'ha traslladat al recinte on la pugna en perspectiva i d'enigmàtic resultat tenia una misteriosa ganyota d'interrogant per a cada espectador.

La llúita èpica s'és entaulada. Els contendents, aferrissadament disputen pam a pam l'aconseguir els llorers de la victòria. El marc imposant de la multitud que enquadra el torneig, vibra tot i es convulsiona, menaçant trencar-se, esmicolar-se d'un moment a l'altre. En part succeeix, però torna a aquietar-se després del remolí convulsiu.

Fineix la batalla. S'entusiasmen els uns. Decepció en els altres. Indiferència en els menys.

Rius de carn humana es disgreguen per les artèries de la gran urb, comentant apassionadament la topada de quina han sigut espectadors...

Tothom troba justificació i argument en defensa dels seus. Tothom troba l'objecció oportuna en que apoiar les seves predileccions. Tothom té raó. *Menys* mal, que tothom hi surt guanyant.

Si de l'entusiasme que sentim per aquest o altre sport; si l'afició boja que ens emmena dòcils a cada aconeteixement en dediquéssim una centèssima part a *altres coses*, potser aniríem més bé del que anem.

O més malament. Aneu-ho a entendre.

MÀRIUS

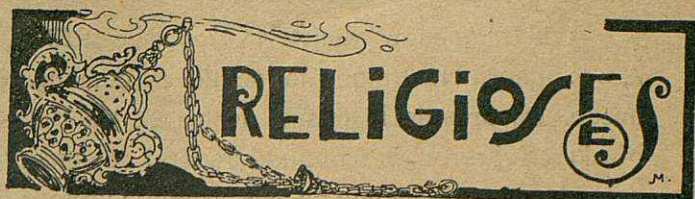
La Fàbrica de Galetes SPORT

Solicita en aquesta plaça un actiu representant

Dirigir-se:

Carrer Pí Margall

TARRASSA

El patronatge de Sant Antoni

Sant Antoni, abat, ha sigut en tots temps un sant popularíssim. Ja ens diu San Agustí, parlant del seu temps, que la seva vida escrita per Sant Atanasi corria de ma en ma entre els fidels del món cristià, fent bategar els cors a l'amor de Crist i obrant nombroses conversions. Era també, llavors, que l'imitació de les seves extraordinàries virtuts movia a molts a cercar la solitud, en tant gran nombre, que els deserts més feréstecs es poblaven de comunitats religioses, esdevenint l'ascètica antoniana el cor i la mèdula de la vida monàstica. Mai com aleshores ha sigut tant popular Sant Antoni; sempre, però, ha estat tingut en gran veneració, principalment entre les classes humils i senzilles. La devoció del poble humil l'ha convertit ja de molt antic en el patró dels fraginers, carreters i el gran protector dels animals domèstics. Es aquest un patronatge certament ben particular i curiós per un Sant!

Quin pot ésser el seu *fonament* i el seu *origen*?

El patronatge d'un Sant sempre en els seus inicis ha tingut un fonament real, o quan menys tradicional. A voltes es basarà en el culte a una virtut o qualitat del Sant; altres vegades es basarà en algú poder especial que hagi tingut en vida o després de mort; en l'ofici que exercia, o bé en algú fet de que ens fa esment la seva biografia o que la tradició li ha atribuït.

El Patronatge de Sant Antoni té segurament llur fonament en dos fets principals, on es mostra el gran poder que Déu li havia concedit damunt les feres i tota mena de bèsties. Retirat el Sant a lo mes aspre del desert venien molts a aconsellar-se. Ell, per tal d'obsequiar-los havia plantat un troç d'horta. Però venien les bèsties i li malmetien les llegums que tantes suors li havien costat. Un dia increpà les bèsties, que fugien esparverades en veure'l, dient-les-hi: Perquè em malmeteu l'horta, si jo no us he fet cap dany a vosaltres? Allunyeu-vos totseguit i no torneu més a aquest lloc. Una altra vegada en una de les seves famosíssimes llúites contra l'esperit maligne, aquest, li atia gran nombre de feres de tota mena, les quals l'escometeren per devorar-lo. Ell coneixent que era art diabòlic les hi digué: Si Déu us ha donat potestat dragueu-me; mes si veniu de part de mon enemic, gambeu-vos d'aquí, puix soc servent del Crist, i ja no torneu a molestar-me mai més. I diu la seva vida que les feres i les bèsties obeïen com si fos manament diví.

Quan a l'*origen* d'aquest patronatge, me l'explico molt bé de la següent manera: Aquest gran poder del Sant sobre les bèsties devia haver mogut segles enrera als cristians que tenien bèsties de càrrega o animals domèstics a invocar la seva protecció damunt de llurs animals; i la fe en aquest poder unida amb la constància en invocar-lo, s'han anat afermant en el transcurs dels anys fins a constituir una tradició ferma i universal, çò és, fins a esdevenir l'actual patronat.

EMILI BONFILL